

ny almindelig Lønningslov, som det dog ikke kan vides, hvor nær disse Udgifter ere ved at blive til Virkelighed — Erfaringer fra tidligere Forsøg i saa Henseende ere ikke lovende — og det i hvert Fald maa indrømmes, at det baade hos de offerpligtige og hos de offerberettigede er et almindeligt Ønske at komme bort fra den nuværende Ordning snarest muligt. Man skal i sidstnævnte Henseende tillade sig at henvise til den nedenfor under Bilag 3 aftrykte Oversigt, der udbiiser, at der trods de Betæneligheder, der fra Sogneraadenes Side har været ved at indgaa paa Offerafløsning paa de ved den kongelige Resolution af 4de Juni 1885 foreskrevne Bilsaar, dog i Tiden indtil Udgangen af 1892 er afløst mellem en Niendedel og en Ottendedel af Landsbykaldenes Højtidsoffer efter dets Gjennemsnit for Aarene 1883—92.

Det har dernæst været forhandlet i Udvalget, om det ikke vilde være rigtigst, naar man stred til en Regulering af Højtidsofferets Afløsning, tillige at inddrage Afløsningen af de øvrige Offerbydelser og Accidenserne under Lovforslaget. De Bydelser, hvorom her er Tale, ere:

1. Det Offer, der under Navn af Mikkelsoffer, Allehelgensoffer o. dsl. fra Arrilds Tid har været ydet paa enkelte Steder, navnlig i Sylland, og oprindelig har været erlagt paa de Dage, der betegnes ved Navnet, men efter at disse Dage ere blevne affastede som Helligdage, er blevet henlagt til den næstpaafølgende Søndag, hvor der ikke var Messesald. Dette Offer angives at være ydet „snart i Stedet for Jule- eller St. Hansrente, snart for det øvrige Offers Ringheds Skyld“ jfr. Reskripterne af 27de September og 20de December 1771 og 5te Juni 1772. Det paahviler de samme som Offeret paa de tre store Højtider, men kan ikke som dette ansættes og inddrives efter Reglerne i Plakaten af 9de Juni 1847 og Loven af 29de Marts 1873, hvor-

imod det i fornødent Fald maa fremtvinges gennem almindelig Kettergang.

2. Den Kapellaner pro loco og de personelle Kapellaner tilstaaede aarlige Offerdag af Menigheden. Denne Offerdag er hjemlet ved Forordningen af 9de Januar 1728 § 4 og Reskriptet af 12te Marts 1812. Om Offerpligten og Offerets Ansættelse og Inddrivelse gælder det samme som ovenfor under Nr. 1 anført.

3. Accidenserne, derunder indbefattet baade Accidensofferet og Accidenserne i snævrere Forstand. — Accidensofferet eller Offeret ved Brudevielser, Barnebaab og Barselkvinders Kirkegang, er hjemlet ved de samme Lovbestemmelser som Højtidsofferet, D. S. 2—12—5 og 2—15—10, og paahviler henholdsvis Brudeparret med Følge, Fadderne og Barselkvinderne med Følge, forsaavidt ikke den, der lader den kirkelige Handling foretage, har affundet sig med de offerberettigede i Forvejen. Dette Offer, der altsaa ogsaa kan komme til at paahvile Personer uden for Sognet, kan ikke inddrives ved Udpantning men maa i fornødent Fald inddrives ved sædvanlig Kettergang. Af Accidenser i snævrere Forstand omtales Honorar for Konfirmationsforberedelse i Forordning af 13de Januar 1736 § 12 og Reskript af 6te November 1744 og for Bigtale i D. S. 2—10—1. Præsterne maa ikke foreskrive nogen, hvormeget de ville have for disse Handlinger. Gebhyret for Attesters Udstedelse omhandles navnlig i Forordningen af 7de November 1827.

Udvalget ser ingen Grund til at lade de under 1 og 2 ommeldte Oftringer vedblive, hvor Oftringen til de tre store Højtider affastes. Det foreslaar derfor, at det under 1 nævnte Offer ligefrem inddrages under Afløsningen af Højtidsofferet, som det er nær beslægtet med, og at der med